

Foto: Sam Edwards © Getty Images

Bøn er at tale med Gud

I kristendommen er bøn meget centralt og enkelt. Det er simpelthen at tale med Gud – hvad enten du taler højt, eller du tænker ordene inden i dig. Du kan bede overalt, og du må bede med dine egne ord.

Den eneste bøn, Gud har givet os som en færdig bøn, er »Fadervor«. Her lærer vi bl.a., at bøn ligner en samtale mellem et lille barn og dets far, der elsker barnet uendeligt meget.

Bøn består af mange ting: Du kan sige Gud tak for det gode, han er og gør. Du kan bede Gud om tilgivelse, om hjælp, om velsignelse – ja om alt. Du kan bede Gud om at hjælpe andre. Dette kalder man undertiden »forbøn«, fordi man beder for andre.

Det er sjældent, at vi kan høre Gud svare os – men vi kan opleve, at han gør det, vi beder om. Gud er langt klogere end os. Derfor er det naturligt, at han nogle gange giver os noget andet end det, vi synes er bedst. Men Bibelen siger, at vi bare skal sige alle vores ønsker til Gud. Så svarer han på en måde, der måske ikke opfylder alle ønskerne, men giver os fred i sindet.

Sprint Aagaard Korsholm

Indre Missions andagter
NETANDAGTEN.DK

70 300 150

Nye andagter hver dag

FÅ APPEN 'ORD TIL EFTERTANKE' GRATIS

DOWNLOAD PÅ
Google Play

DOWNLOAD PÅ
App Store

jesusnet.dk

Hvordan kunne Gud skabe lys før solen?
jesusnet.dk/svar/3988

SJÆLESORGLINJEN

HAR DU BRUG FOR
AT SNAKKE MED NOGEN?

HVER MANDAG AFTEN
KL. 19.00 - 22.00

82 271 333

Indre Mission

Et ord med på vejen

Udgivet af Kirkelig Forening for den Indre Mission i Danmark.

ISSN 0901-2362 - 125. årgang

Ekspedition: Tlf. 82 27 13 37, email: ar@imh.dk

Redaktion: Morten Stubkjær Klausen, email: msk@imt.dk

Ansvarshavende redaktør: Asbjørn Asmussen,

tlf. 82 27 13 54, e-mail: aa@imt.dk

Hjemmeside: jesusnet.dk/etord.

Layout: Birgitte Bohsen

ET ORD MED PÅ VEJEN

OKTOBER 2025

Jeg takker Gud for naturens ro

Rebekka Bach Gummesen får bekræftet sin tro på Gud som skaber, når hun bevæger sig ud i naturen ▶

Foto: Heidi Empieo Broe Hansen

► »Der sker bare noget med ens mentale balance, når man er udenfor. Det heler på en eller anden måde. Det er jo nok, fordi Gud er i det,« siger Rebekka Bach Gummensen. »Men det er svært at sætte ord på, hvad naturen kan, fordi naturen netop ikke behøver ord.«

Netop det, at naturen giver et frirum for alle de ord og den larm, der omgiver os til hverdag, er noget af det, Rebekka nyder allermest ved at være ude.

»Der er jo mange, der går med noget i ørerne, når de går eller løber. Det har jeg aldrig forstået. Jeg skal kunne høre fuglene og de andre lyde, for det giver ro. Jeg tror, man nogle gange har brug for bare at høre fuglene synge.«

Hun bliver nemt overstimuleret af lyde eller dufte, men naturen overstimulerer hende aldrig.

»Kemiske dufte og unaturlige lyde kan godt blive for meget. Men jeg tror ikke, jeg har hørt om nogen, der er blevet trætte af at lytte til havets brusen eller en flod, der risler. Det er også tankevækkende, at grøn og blå, som er de farver, der er mest af i vores natur, er meget rolige farver, som man sjældent bliver træt af at kigge på.«

Hun tror, at Gud på den måde bruger naturen til at give os lidt ro på.

»Vi har brug for den fred, der findes i naturen. Jeg bruger naturen til at nulstille min hjerne, for der er aldrig hundrede procent stille inde i min hjerne. Men når jeg er ude i naturen, bliver der så stille, som der overhovedet kan blive, og så er det, at jeg kommer til at tænke over nogle ting. Jeg får ro til lige at se mit liv udefra,« fortæller hun.

En skaber bag

Rebekka er grafiker, men er også uddannet planteskolegartner, og jo mere hun i sit studie dykkede ned i, hvordan naturen hænger sammen, jo mere blev hun bekræftet i, at der er en skaber bag.

»Jeg tror, de fleste kristne, som sætter sig lidt ind i, hvordan planter og fotosyntese virker, vil tænke: Hold da op, hvordan kan man *ikke* tro på, at der er en skaber, der har gjort det her? Hvordan skulle det være tilfældigt opstået, at planten lige ved, at nu skal den danne rødder, eller nu skal den sende hormoner op i toppen, fordi det er her, den

skal gro nu. Hvordan ved et frø, at det kan spire ved otte grader? Nogle frø kan ikke spire, før de har været igennem et syrebad nede i fuglenes maver. Det kan frøene ikke selv have fundet på. Det er da Gud, der har bestemt, at det her frø kan fuglene godt lide at spise. Og det kan kun spire, hvis det har været igennem en fugl.

Det var noget af det, jeg blev meget begejstret over i min uddannelse – nemlig at få bekræftet, at der er en skaber bag, for ellers ville det hele ikke fungere eller hænge sammen. For mig er det et vidnesbyrd om, at der er én, der har tænkt sig om, da han lavede det,« pointerer Rebekka.

På jagt efter skatte i sandet

Rebekka elsker særligt at gå rundt på stranden og lede efter små skatte, som er skyllet ind på land. Sådan har hun haft det, siden hun var lille, men de senere år er hendes glæde ved at gå ved vandet blevet endnu større, fordi hun nu er begyndt at lede efter rav.

»Det gør virkelig en forskel for mit humør. Og hver gang jeg finder rav, føler jeg, at det er en lille gave fra Gud. Jeg tror, at Gud har lavet både rav og forsteninger, blandt andet for at vi mennesker kan gå og finde dem og blive megaglade og føle, at vi har fundet noget værdifuldt.«

Første gang, Rebekka fandt rav, var i en vinterferie for nogle år siden. Året forinden var hendes mor død lige omkring vinterferien, og hun kan huske, at hun på det tidspunkt virkelig havde brug for en opmuntring og noget positivt at huske årstiden for. Da hun fandt ravet, kunne hun bare mærke, at det var lige det, hun havde brug for. Og selvom hun nu har fundet rav mange gange, bliver hendes begejstring ikke mindre, når hun spotter noget i sandet.

»Hver gang jeg finder noget rav, siger jeg tak til Gud. Han ved, hvor begejstret jeg bliver. Han ser min lille sejrsdans. Og jeg tror, han fryder sig lige så meget over det, som jeg gør. Hvilken forælder vil ikke gerne se sit barn blive megaglad?«

foto: Heidi Empleo Broe Hansen